

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

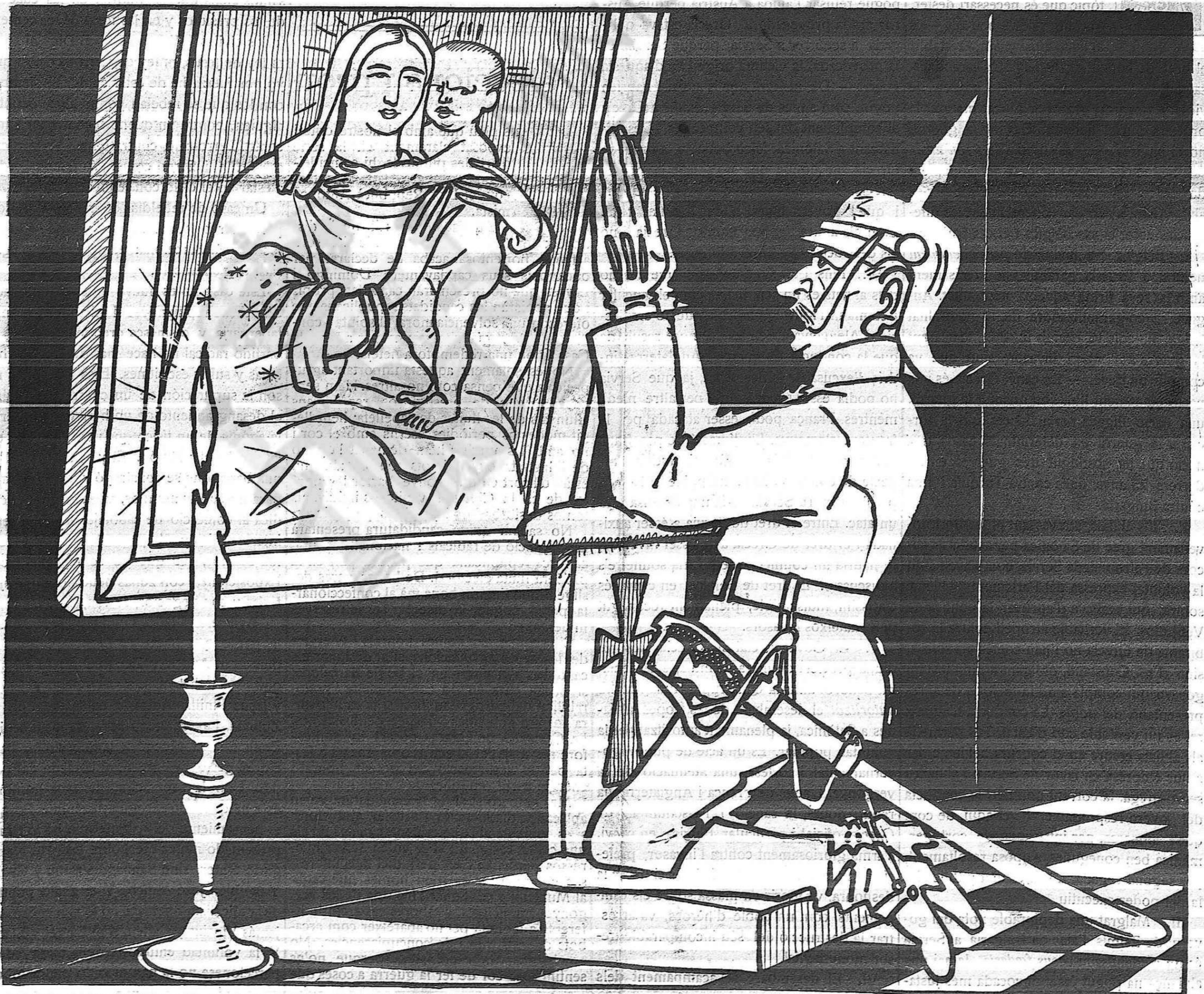
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1/50.—ESTRANGER, 2/50

LA PREGARIA D'EN GUILLEM

—Santíssima Verge!... Feu el miracle!... Feu que aqueix fillot que teniu als braços pugui entrar a la quinta de l'any vinent.

Les petites nacions

Se censura sovint a les grans nacions, als extensos Estats poderosos. Se'ls acusa d'egoisme, d'aspre i materialista ambició, de despreci als drets i a la llibertat dels petits pobles. I no careixen de fonament aqueixes acusacions.

Si: les grans nacions segueixen moltes vegades una conducta censurable en qüestions internacionals. Però, ¿i les petites nacions? Aquestes, per desgracia, no segueixen una conducta gaire millor.

Les petites nacions d'Europa, davant la guerra actual, se mostren tan egoistes i tan seques de cor com les nacions grans. Deixant de banda la gloriosa excepció de la Bèlgica, les altres petites nacions europees escolten molt més la veu de l'interès propi i de la por, que no pas la veu de l'idealisme i la justícia.

De vegades les grans nacions han pogut fer triomfar el dret, i per baixes raons han deixat de fer-ho. Però ara hi ha petites nacions que es troben en el mateix cas, i tampoc ho fan. Els exemples de Rumania i de Grecia són ben dolorosos. El de Bulgària, girant-se contra la Rússia que li donà la llibertat, és més dolorós encara.

Grans, mitjans i petits, els pobles són excessivament egoistes. Els mòbils altruistes tenen en ells molt poca força. Allí on ne tenen més és a França, la qual, com acaba de dir Venizelos, és «la mare de tota idea generosa en el món.» Per això nosaltres, cada dia més, estimem la França, gran nació amb gran cor.

El cas Bèlgica i el cas Salònica

QUESTS passats dies ha corregut entre els germanòfils un tòpic que és necessari desfer. «Ja ho veieu—han dit,—els aliats, que venien a restablir

el dret de la neutralitat belga i s'escandalitzaven de l'atac alemany a Lieja, acaben de violar el territori grec a Salònica, malgrat la protesta oficial helènica. Davant la guerra, no hi ha dret que prevalgui. Tots són uns.»

I bé, no. Es precis ignorar tot fonament de justícia internacional per a expressar-se així. Anem a exposar concretament les diferències entre el cas Bèlgica i el cas Salònica.

I. Bèlgica era una nació permanentment neutral. I Prússia garantitzava precisament amb la seva firma aqueixa neutralitat. Anglaterra, co-garantitzadora de la neutralitat belga, no sols va exercir un dret, declarant la guerra a l'imperi invasor, sinó que va complir un dever.— En canvi Grecia és una nació plenament lliure en quant a la guerra, una nació lligada per aliances, qui la forcen a la guerra en determinats casos, una nació qui ha sostingut tres guerres en els darrers 25 anys: dues contra Turquia i una contra Bulgària.

II. Els aliats, travessant el territori novellament grec de Salònica per acudir en socors de l'atropellada Servia, comptaven amb la voluntat expressa del Parlament hel·lènic sobirà, qui acabava d'aprovar la política de Venizelos. El veritable atropellament contra la sobirania de Grecia no l'han comès els aliats, sinó el rei Constantí, obligant a dimitir a un govern qui compta amb la majoria dels representants del poble. La conducta d'aqueix rei és un veritable cop d'Estat. Tot permetia als aliats creure en el concurs hel·lènic per a llur empresa en favor de Servia: l'al·liança servo-grega, la corrent popular, la conducta del govern responsable. I vet-aquí, de cop, que'l monarca, per intrusions de cort germanica ben conegudes, s'oposa resoltament, per segona vegada, a la voluntat pública i a la del poder executiu.

III. Malgrat una deplorable nota del govern de Zaimis, l'atac de Bulgària a Servia és un evidentíssim casus federis. Jamai una al·liança na pogut ésser invocada més justa-

ment. Servia se veia atacada, sense cap provocació, per una potencia balcànica, precisament la qui motivà el tractat d'al·liança. Objectar que la nació al·liada era també acomesa per altres potencies, i que, per tant, l'atac de Bulgària era sols un episodi, és una argumentació grossera de mal pagador, és una escandalosa sutilesa maquiavèlica. Italia pogué refusar l'ajuda a Austria perquè Austria era la provocadora. Grecia estava obligada a socórrer a Servia, perquè Servia és la provocada, la víctima originària d'aquesta guerra.— De manera que els aliats haurien pogut, com amics de Servia, exigir a Grecia el compliment del seu compromís. Desembarcant a Salònica, feien honor a la firma de Grecia, un honor que no's feia la pròpia Grecia. Eren més grecs que'l rei de Grecia i que'l govern ajupit a la voluntat reial. Eren els amics del bon nom de Grecia, i no els destructors de la seva llibertat.

IV. Fins i tot si admetessim que l'acció dels aliats és un acte ilegal, com el canceller Bethmann Hollweg confessà que ho era l'acció d'Alemanya a Bèlgica, sempre resultaria que la conducta de França i Anglaterra tindria l'excusa de la necessitat, ja que Servia no podia ésser socorreguda per altre medi, mentre França podia ésser atacada per la frontera alemanya. L'intimació de pas franc per part dels aliats a Grecia, tindria l'aspecte de concurs ofert a un poble isolat i en perill de mort. Servia seria una defensa i no un atac. Entre el dret de Servia a ésser auxiliada i el dret de Grecia a no ésser invadida, hi hauria un conflicte que podria sotmetre's a discussió. El dret de Bèlgica, en canvi, és claríssim, indiscutible, plenament reconegut pels mateixos invasors.

V. El Govern reial de Grecia, després d'una protesta de mera fórmula, s'ha declarat benèvol amb la Quàdruple Al·liança i ha autoritzat el desembarc de les tropes aliades a Salònica, ja plenament autoritzat per la voluntat popular. Es un acte de pudor governamental i cortesà, una atenuació de la vergonya. L'acte de França i Anglaterra ha rebut, doncs, la sanció i l'assentiment de Grecia, oficial i particular. Bèlgica, en canvi, s'arma gloriosament contra l'invasor, precior la ruïna de les seves bellíssimes ciutats a la deshonra; va morir en massa sobre els campaments com un poble d'hèroes, va arrosstrar la destrucció del seu incomparable tresor monumental.

VI. El desembarc i l'acampament dels

aliats a Salònica s'ha fet en territori cedit a Servia per a les seves comunicacions marítimes. El ferrocarril que porta les tropes aliades a Servia és un ferrocarril servi. En tot vigor, els aliats no han violat el territori grec. Quan l'illa de Mitilene (l'antiga i gloriosa Lesbos) va ésser ocupada per contingents anglo-francesos, els aliats s'apressaren a dir que respectaven el principi de sobirania grega sobre aquell territori. Els qui ignoren els termes en que està plantejada en aquelles regions la qüestió de domini, no mancaren de retreure ja el cas de l'invasió de Bèlgica com una analogia amb el de la ocupació de Mitilene. ¡Com si un territori de sobirania fluctuant i no reconeguda, un territori políticament nullius, pogués ésser equiparat a tota una nació refinadament civilitzada! Precisament els aliats, per l'acte d'aquella ocupació temporal, reconeixien i sancionaven la sobirania de Grecia, en comptes d'usurpar-la. Grecia, en lloc de protestar, va pendre nota d'aquella reconeixença, qui afavoria la definitiva solució d'un vell plet amb Turquia.— La mateixa Salònica, en certa manera, és també un domini no plenament grec, ja que'l dret de conquesta no té cap paritat amb la sobirania nacional i amb la cohesió de raça. Comparar Bèlgica amb Salònica, és comparar la civilització més alta amb els llindars de la barbarie.

GABRIEL ALOMAR

D'eleccions i prou

NS plau que amb el nostre criteri exposat clarament en la serie d'articles publicats, hi coincideixi una agrupació tan important com el Bloc Republicà Autonomista.

Aquest nou partit, que's distingeix per la seva serietat política i la seva activitat portentosa, acaba de declarar per boca dels seus capdavaners Domingo i Layret, que no presentaran candidats propis i que apoiaran als candidats republicans que ofereixin una solvència moral absoluta i condicions d'energia necessaries per a fer a la Casa Gran una redemptora neteja.

No és solament aquesta important agrupació la que pensa com nosaltres. Hem sentit conveses de prestigiosos republicans allunyats de les lluites de capelleta; hem llegit modestos periòdics escrits amb el cor i no amb les ungles; hem demanat l'opinió de il·lustrats obrers i tots, tots en absolut, estan d'acort en que convé barrar les portes de cà la Ciutat als vanitosos inútils, als tontos destorbadors i als pillos perjudicials.

No sabem quina candidatura presentarà la conjunció de radicals i nacionalistes, única força republicana que pendrà part en la propera lluita electoral. De bones veres desitgem que tinguin bona mà al confeccionar-la per a poder-la defensar sense reserves ni desganes.

Si escullen els homes honrats i enèrgics de les seves agrupacions; si al designar els candidats s'inspiren en el bé de Barcelona; si posen cura en no comprometre l'honorabilitat del partit republicà; si la candidatura inspira simpaties i desperta entusiasmes, LA CAMPANA DE GRACIA posarà tot son esforç per a ajudar al seu triomf i tocarà a festa per la resurrecció del potent, honrat i enèrgic partit republicà de Catalunya.

Mes emperò si al fer la candidatura volen aplacar-se dissidències i satisfer ambicions; si es contenta als que criden afamats i no als que callen resignats; si es volen salvar interessos particulars en perjudici dels interessos comunals; si es trien homes que vagin al Municipi a continuar l'història de les vergonyes municipals, aleshores restarem indiferents a la lluita per no aparèixer com arcabots de cap mena de concupiscències. No combatrem la candidatura perquè no'ns sentim amb cor de fer la guerra a coses que

portin etiqueta republicana, però no defensarem tampoc una causa destinada a fer-nos enrogir les galtes.

I en la nostra abstenció ens acompanyaran tots els republicans que no siguin ovelles de cassino, esclaus de caciquet o garrins de menjadora.

JEPH DE JESPU

DISIDENTES

UERÍAMOS saludar la aparició de *Germinal*, la semana anterior. Las elecciones no distrajerón, y se nos pasó

por alto. Dediquemos hoy al nuevo colega unos minutos de atención, que bien se los merece.

Conste, en primer lugar, esto: yo soy el hombre más díscolo, la cerviz más insumisa, el testuz más obstinado y más empedernido, la cabeza más efervescente de toda la familia humana. Yo soy hijo de la Eva desobediente, hermano de los mártires que los tiranos han hecho arder en las hogueras y de los diablos que Dios hace arder en los infiernos, pariente de todos los desterrados de los paraísos y de los emperios, amigo de los ángeles anarquistas expulsados del Edén y de los santos ateos que se pudren en las cuadras de los presidios y en las fosas de los cementerios civiles. Mi lema es: «ni Dios ni amo; ni ley de Jesús, ni ley de Lerroux». Así que yo por fuerza he de estar conforme siempre con los que se rebelan contra algo o contra alguien, contra un dueño o contra un Dios, contra Lerroux o contra Jesús. Yo prefiero estar en el infierno con los ángeles rebeldes a estar en el cielo con Jehová.

Un caso de rebeldía, de rebeldía tímida, pero de rebeldía al fin, se ha producido estos días en Barcelona: el de Emiliano Iglesias. Registrémoslo.

Este caso no es nuevo en el partido radical. Viene repitiéndose desde que el hampa tabernaria y casinesca predomina en él. El partido radical no hace más que perder batallas y sufrir escisiones. Esas escisiones no son la supuración de un cuerpo sano, sino el desangramiento de un herido de muerte, la agonía de un tísico que va por la calle escupiendo el pulmón. El partido radical es una barca que se construyó y se botó al mar para descubrir mundos, y que ahora se dedica al comercio de cabotaje, a la piratería interoceánica y a la pesca de altura. Por esos los buenos, los que no se contentan con Exposiciones, con zonas neutras, con pijoterías y con negocios, se van, se van.

Ayer eran Lladó, Figueras y Guñalons y la gente que hacía *El Intransigente*. Después eran Antich y Zurdo Olivares los que se marchaban. Luego, Valentí y Camp y Jesús Pinilla. Antes se había ido Luis de Zulueta, Layret, etc. Ahora, se insubordina Emiliano. El cáncer de la indisciplina llega con el gesto de Iglesias al corazón del partido. Con la separación de esos hombres éste ha quedado exangüe y exánime. Porque el pensamiento del lerrouxismo no lo ha representado nunca ese pobre don Hiermenegildo Giner, sino Santiago Valentí y Camp. Y también José Antich. Y el genio político del radicalismo heroico no lo han encarnado jamás Vinaixa y Callen, sino Layret y Lladó. Y la voluntad entusiasta de la masa radical barcelonesa no la han movido nunca Albor-

noz y Aguirre Metaca, sino Emiliano Iglesias.

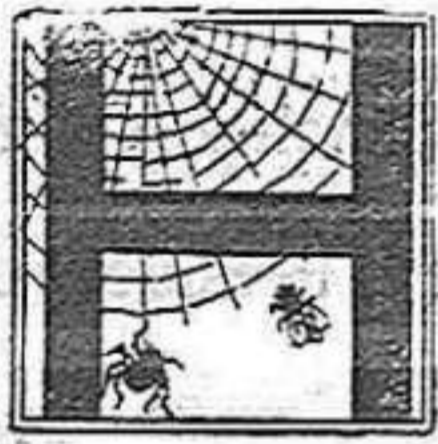
La misma descomposició que en las alturas, se nota en las juventudes. Los «Bárbaros» se están deshaciendo rápidamente. «La Revuelta» se ha dispersado del todo. La Federación de Juventudes no es más que una sombra, no es más que un nombre con el que amenazan unos cuantos desaprensivos en cuanto se prescinde de ellos en las combinaciones electorales.

El partido radical se desmorona. El blo- que venia desagregándose poco a poco. Iglesias, de un puñetazo lo ha partido por la mitad. *Germinal* dice que no viene a dividir el partido. Emiliano afirma que no es disidente. Bueno, bueno. Ya lo veremos de aquí a un par de meses. Pero, bien claro se ve hoy ya. La desobediencia, la indisciplina, la rebelión de Iglesias están bien patentes. El «¿qué me importa?» de Emiliano ante la excomunió de Lerroix ha sido bien rotundo. Pero nosotros aún esperamos novedades. Las cosas no pueden quedar así. Iglesias ha probado la manzana vedada. Dejadlo. Ya veréis como se la come toda.

ANGEL SAMBLANCAT

Les coses

que no ens interessin

Hi haurà crisi? No hi haurà crisi? Caurà en Dato? Puja- rà en Romanones? Tota la premsa de Madrid va plena d'articles i de solts relatius a aqueixes qüestions. I els telefonemes de Madrid que publiquen els diaris de Barcelona (telefonemes confeccionats usualment amb retalls de la premsa madrilenya) ens porten noves i més noves sobre la suposada crisi ministerial.

Se veu que a Madrid això de la crisi interessa molt. Crisi i toros són els temes predilectes del públic de la capital espanyola. I es comprèn: allà la majoria de la població viu de la política i del pressupost. Els canvis de política influeixen en la economia domèstica de cada ciutadà i de cada dispesa. Un govern que cau i un altre que puja, representen un empleu que's perd o que se obté, un ascens que fuig o que arriba, una ganga que s'esvaciï o que's fa realitat. La crisi, a Madrid, interessa fins al cotxer, a les cigarreres i als *golfos* del carrer d'Alcalá.

Però a Catalunya, per regla general, aqueixes crisis interessin molt poc. Quasi mai ningú en fa cas i quasi mai ningú s'hi fixa. El nostre poble resta indiferent davant del jòc de catúfols dels partits espanyols. Les misereries, les intrigues i les menuderies de la política centralista no l'arriben a interessar. Per això aquests dies, el bon ciutadà barceloní que llegeix el diari a l'hora matinal del xocolata, passa sense llegir-los els telefonemes que expliquen el que diu en Sánchez Guerra, el que contà en Dato i el que es suposa que preté el comte de Romanones.

Heu's-aquí un exemple del divorci espiritual que existeix entre Catalunya i Madrid. Els catalans vivim girats d'esquena a la capital d'Espanya. Quan ens hi girem de cara, és per a protestar de les accions i omissions amb les quals els polítics del centre perjudiquen els drets i els interessos de la nostra terra.

Si el poble català viu girat d'esquena a Madrid, l'intel·lectualitat catalana fa el mateix, i més radicalment encara. La nostra selecció intel·lectual està, en esperit, anexionada a Europa. Per cada periòdic castellà que llegeix, en llegeix cinc de francesos. Segueix la marxa de les idees i dels fets a França, a Anglaterra, a Alemanya, a Itàlia. A Espanya no la segueix, perquè no hi troba res o quasi res per seguir. El senyor don Emili Junoy ha hagut de reconèixer que la

capital espiritual de la joventut catalana és París, i no Madrid.

Aquesta és una realitat contra la qual no valen res les declaracions i les protestes dels incomprensius i dels apassionats. No la podrà canviar ni el senyor Marsillach ni el senyor marquès de Dosfuentes.

Es un bé? Es un mal? No volem discutir-ho. No més farem constar que aqueix divorci és una excel·lent i benèfica cosa, en quant fa que aquí no'ns interessin les misereres crisis ministerials de Madrid.

FÜLMEN

Sonata XV

Si, he estat fòra; com sempre que m'agafa una gran rabia, ja sabeu lo que faig, anar-me'n. Es allò que feia el gitano del conte. No ho recordeu? Expli- quem el conte, doncs:

Un freret s'hi moria, com sant Francesc, un sant capellà l'ajudava a bon morir i després de treure-li amb penes i treballs quasi amb tirabuixó les culpes comeses durant la seva llarga vida de pecador maleit, comença a fer-li reflexions a fi i efecte de que estigués ben arrepenit i abans d'absoldre'l:

—Ja ho veus, miserable pecador. Ja ho ho veus on t'han portat els teus pecats. Plora! plora! plora! Pensa si enfangat com estàs ara Déu nostre Senyor te cridava al davant d'Ell, com te presentaries? Respòn: què faries si et cridava?

—No anar-hi, — deia el malalt, — no anar-hi!

Jo faig pitjor que ell, no espero ni que vinguin ni que'm cridin ni res. Me'n vaig tot sol.

Ai! Si en Dato, el senyor Dato, pogués fer com jo... El mal és que l'han agafat pels pocs rulls que li resten i li fan anar per força. No anirà al davant de Déu, però sí al davant d'uns fulanos que's diuen Cambó, Lerroix, Corominas, etc., etc. Pot-ser no seràn Déu, però com a cara de set Déus estic segur de que li tindran i el pobre senyor Dato s'esverarà i no sabrà on girar-se.

M'agradaria veure'l; lo que'm temo és que an ell no li faci gracia comparèixer, i prenent exemple d'un servidor, abans d'heures-les amb els representants de Catalunya digui:

—Ja m'afaitareu demà!

I se'n torni a casa i deixi que'l senyor comte de Romanones acabi de fer malbé lo que ja està embolicat.

Pot-ser seria millor, perquè de mica en mica s'omple la pica, i tant hi va qui no s'ho creu, i quan les troques estàn més embolicades és l'hora de trobar-les-hi el fil. A Portugal va passar una cosa aixís, i aquí portem bon canvi.

En fi, veurem. Ara que no veurem res de bò. I encara mentres poguem veure...

Diu que'l rei està refredat... En Romanones diu que això és indigne i no seré pas jo qui contradigui al il·lustre quefe dels lliberals.

I del *matute* què? Pengem o no pengem an en Muntanola? Per mi que'l pengin. Però ai, *amigu*, no sé perquè em sembla que la plataforma cau. I cau perquè són masses els que hi han a sobre. Si el cèlebre don Pere fós sol per rebre les pilotes dels seus adversaris, pot-ser sí que'l penjarien, però a mi em sembla que són molts, apart del fracassat diputat per Roquetes. Més vos diré, que tindrem de corregir la cançó inventada pel cèlebre micer Carner i en comptes de:

«Com si fós un barco,
com si fós un barco,
noies de Bosquera.
Com si fós un barco,
com si fós un barco,
votau a don Pere.
Muntanola sí,
Muntanola no,
tots le votaron.
pero no salí.»

tindrem de dir:

«Muntanola sí,
Muntanola no,
tots varen bordar-lo,
pero no cayó.»

MORITZ XXI

Avatars

Al morir-se en Pau Xarrapa, Nostre Senyor li va dir:
—Has sigut tan bò i tan dòcil i tens tanis mèrits escrits en els documents que'm mostres, que ara, al tornà a ressurgir a la vida, t'autorizo perquè tris el «vestit» que més goig et faci. Digues: ¿què desitges sè, entre els vius? ¿Bestia o persona?

—Jo?... Bestia.
M'ha portat massa fatics el tractà amb persones.

—Toca-la!...
Fas molt bé!... en el segle xx no hi ha més que gent dolenta. I ¿què pretens ser? ¿Conill, gat, ovella, sàrgantana?...
—Si no us molesta el desig, voldria ser guineu.

—Llestos.

Seràs guineu.—

I tal dit,
tal fet. Aquell mateix vespre, a la voreta d'un riu, en guineu, grossa i peluda, va apareixe convertit.

Passats tres o quatre dies, torna en Pau Xarrapa al cel i, tot compungit, exclama:
—Ai, Pare Etern!... No hem fet res!... Jo'm pensava que les besties se la campaven molt bé i veig que m'he errat.

—¿Què passa?
—Que'ls camps estàn actualment sembrats de canons tremendos, que'ls homenots no fan més que tirar tot el sant dia, i vaja, que no'm convé ser més animal terrestre.
—Doncs, què voldries sè?

—Aucell.
—Colom, gafarró, calandria?
—Cà!... Un aucell fort!... Esparver.
—Que'l teu anhel se compleixi!... Desde aquest instant ja ho ets.—
I, en efecte, en Pau Xarrapa perdé els contorns de guineu i xisclant, plè d'alegria, va llençar-se al firmament.

L'endemà a la mateixa hora, compareix quasi plorant al davant de l'Etern Pare i li diu:

—Déu de bondat, compadiu-me i perdoneu-me, però la vida en l'espai és totalment impossible.
—Per què?

—No us ho han explicat?
L'aire, avui, ja no és el regne de la llum i de la pau; l'aire és un camp de batalla tan perillós i exposat com els de baix a la terra. Zeppelins i aeroplans el solquen amb furia boja, mostrant sos becs colossals i ses ungles espantoses i, ai de l'aucell descuidat que ell en son camí arpleguen!... En fi, m'heu de dispensar, però lo que és a l'atmosfera, jo no hi torno.

—I doncs, ¿quin plan tens ara?

—El de convertir-me en bestia de mar.

—Bé està.

Seràs peix.

—Feu-me llubarro, si pot ser.

—Ja ho crec! I tal!—

I aixecant la veu, exclama:

—Au, llubarro, cap a mar!...

Però a les vintiquatre horas, torna al cel.

—Déu poderós!...

Tampoc això és lo que'm creia.

—Vols dí el ser peix?

—Sí, Senyor.

No podeu imaginar-vos com està de trenca-colls el *proceloso elemento*: mines que escampen la mort, submarins plens de malícia, trampes que claven a fons tot lo que al davant se'ls posa... un horror, Senyò, un horror!...
—¿De modo que ni a la terra, ni a l'aire, ni al mar ni en lloc trobes lo que tant desitges?
—Així ho veig.

Doncs mira, noi, — va dir Déu, posant-se serio— fòra d'aquests tres «renglons», no hi ha res més. *Sin embargo*, perquè vegis qui soc jo i que demanat amb modos, mai me nego a fè un favor, torna d'aquí a quinze dies, i ¡quí sabl, pot-sè entre tots, savis, pares de l'Esglesia, àngels, bisbes i doctors, haurem conseguit resoldre l'impossible que tu vols.

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 15 AL 21 D'OCTUBRE DE 1915

Per terra

Els russos han pres l'ofensiva en el sud del seu front, o sigui a la Galitzia i a la Volínia (regió situada al nord-est de la Galitzia). Han avançat alguns kilòmetres, han pres diverses poblacions, entre elles la ciutat de Czertorisk, i han fet uns 10,000 presoners. Solament al nord, cap a Riga i Dwinsk, mantenen els alemanys la ofensiva, però sense obtenir resultats importants.

Al front francès, la lluita d'artilleria segueix violenta. Alguns atacs alemanys, especialment un contra la regió de Reims, han estat completament rebutjats. Els teutons han hagut d'evacuar el famós Hartmannsweilerkopf (Alsàcia).

Al front italià ha augmentat molt l'activitat, havent fet les tropes de Cadorna notables avenços a la zona muntanyosa del Trentí. En una de aquestes operacions, els italians han fet 800 presoners.

Als Balkans—actualment el teatre de la guerra més important—l'atac austro-alemany no aconsegueix avançar considerablement. La resistència dels serbis és admirable, per damunt de tota ponderació. Els búlgars han ocupat una part de la Macedònia serbia, i apoderant-se de Vrania han tallat el ferrocarril de Uskub a Nisch. No obstant, la situació dels serbis no és desesperada, com ho seria si el ferrocarril tallat fos el de Salònica a Uskub.

Una cosa capital s'ha de remarcar: i és que essent l'objectiu dels invasors l'unió dels aus-

Dissabte que vé, dia 30

La Campana de Gracia

publicarà un

NÚMERO EXTRAORDINARI

dedicat a

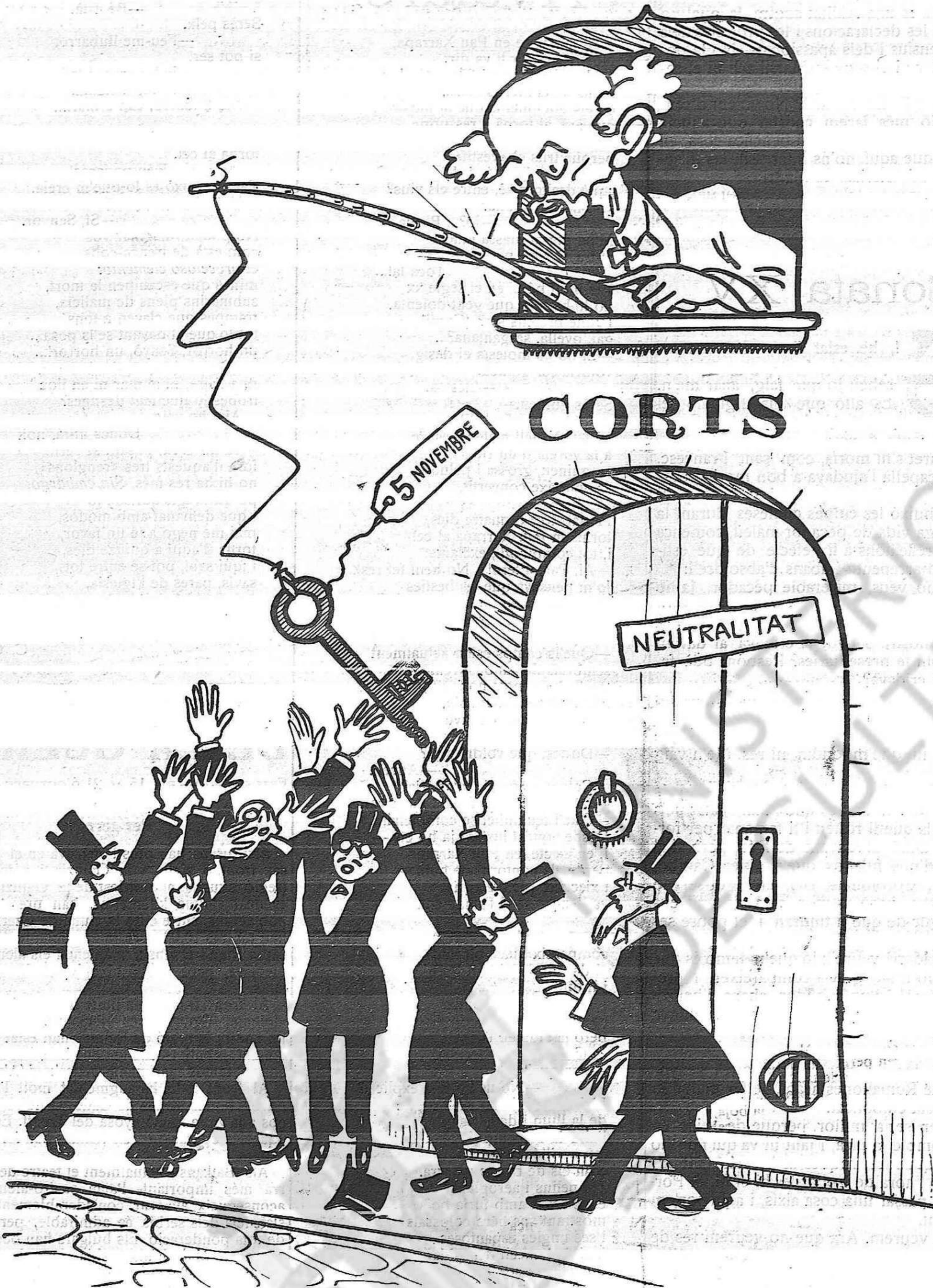
LA FESTA DELS MORTS

Calaveres espanyoles i Calaverades internacionals

8 planes de text i dibuixos

Dèu cèntims

Entreteniments presidencials

—Vés fent bromes amb la clau, fés la figurereta a Espanya... Demà amb la mateixa canya pot-sè et farem algun blau.

Trobem que és massa part *interessada*, en Callén.
 ¿Que no ho veuen que si ell ha de donar la llista de noms de candidats, lo primer que farà és posar-hi el séu?
Le fué tan bien en el machito!

Quan, malgrat la proximitat de les eleccions, tots estavem una mica ensopits, en Muntañola que amb això de desensopir hi té la mà trencada, ha fabricat aquest macabre incident del auto matuter que ha portat una pila de complicacions.
 De totes maneres creiem que el que no deu divertir-se gens és ell. Perquè deu fer-se-li pagar cara aquesta caça del... matuter a que's dedicava amb tanta fruició.
 Aquest *número* no'ns ha agradat tant com el de la *rúa*, senyor Muntañola.

Ara, en serio, perquè amb aquestes coses no hi sabem fer broma.
 Es precis, es necessari que s'apurin fins al últim extrem les responsabilitats, totes les responsabilitats, caigui qui caigui.
 Salvatjades com la de can Rabia no deuen quedar sense condemna.

Coses d'Espanya.
 Tot-hom parla de crisi. Per ara no hi ha tal crisi, però ja tot-hom la dona per feta i se fa il·lusions i barreja noms i personatges.
 Els entesos fan profecies, els professionals les discuteixen, els prohoms somriuen i els correccionaris baden.
 Però, lo cert és que en el ambient tot-hom hi veu ganancies.
 Coses d'Espanya!
 A veure si després tot se redueix a una nova edició de la *faula de la lechera*...

Sembla que aquesta crisi de que tant se parla la vol en Sánchez Guerra.
 Diuen si en Sánchez Guerra ha posat el veto a dos ministres.
 Diuen també que en Sánchez Guerra no vol anar a les Corts amb aquest Govern.
 Diuen, ademés, que ja sab en Sánchez Guerra quins seran els nous ministres...
 Sánchez Guerra per aquí, Sánchez Guerra per allà...
 ...i nosaltres que creiem que el President del Consell era en Dato!

Algú, no obstant, s'havia de carregar el mort d'aquesta crisi. Volen que se'l carregui en Burgos Mazo, atribuint-li l'origen.
 Ja ho veiem clar. Hauran pensat els que se les prometen felices amb la crisi:
«A Dios rogando y con el Mazo dando»

Hi ha qui diu que s'està cercant la manera de que Espanya trenqui la neutralitat.
 A nosaltres sols ens fa por perquè no'ns trenquin alguna altra cosa.
 Per lo demés... uval!

Més de dos mil catalans es disposen, avui, a embarcar-se amb gran entusiasme al moll de Barcelona.
 ¿Es tracta d'alguna nova expedició a Orient com aquella d'en Roger de Llúria?
 Res d'això. Els dos mil catalans van a Mallorca, no a conquistar terres, sinó a veure fer *farols* an en Belmonte.
 Quan les nacions bel·ligerants se'n enterin, què pensaran de nosaltres?

El bisbe de Tarragona ha anat a Avila a presidir els Jocs Florals del Centenari de Santa Teresa.
 Pobre senyor, quina llaura se li espera, haver de aguantar tantes llangonices de versos dolents!
 Que Santa Teresa—il·lustre escriptora, al cap i al fi—els perdoni a tots.

Ha mort el canonge Ribera.
 Fou un dels peixos més grossos de la nostra Séu.
 Com que ja tenia vuitanta anys, quasi bé és allò de dir: Tan mateix era hora de que's morís.
 Isinó pregunteu-ho als que esperen la canonja vacant amb tres pams de boca oberta.

Perdoneu-los, Senyor!
 El rector de Sant Just fa obres modernistes al altar major, que fins ara havia sigut una joia artística.
 Fer obres modernistes vol dir desvirtuar i profanar les obres antigues.
 Naturalment. Què toquen ells que no espatllin?... Què sab el gat de fer culleres?

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.
 Finta Ch. Lorrillenz y C^{as}

tro-alemanys amb els búlgars, la distancia que els separa és actualment de més de 100 kilòmetres de terreny molt muntanyós.

Es d'esperar d'un moment a l'altre l'entrada en acció de l'exèrcit franco-anglès desembarcat a Salònica, que sembla que puja fins ara a uns 200,000 homes.

A l'Armènia (Càucàs) els turcs, que volien pendre l'ofensiva, han rebut de valent.

Per mar

Amb això dels submarins, s'ha girat la truita. Ara són els submarins anglesos els que tiren a fons els vaixells mercants alemanys en el Bàltic.
 Les esquadres al·liades bloquegen la costa búlgara del mar Egeu.

Per l'aire

Responent al bombardeig aeri de Londres executat pels *Zeppelins*, una esquadra d'avions francesos ha bombardejat la ciutat alemanya de Treves.

Hi ha hagut nombrosos bombardeigs per avions dels punts de concentració alemanya darrera del front de combat.

ors aquests dies s'ha vingut parlant de crisi ministerial.
 Sembla que a Madrid i a Sant Sebastià, residència del rei, hi ha hagut grans *conci-llabulus* i gran rebombori, de resultes dels quals alguna carterà haurà caigut al mig del fang.
 Vinga crisi! I tan de bé la *diryessin* tots els ministres i el pastor que'ls dirigeix.

Sempre hi ha un pitjor: la manca de aliments que pateixen els pobres.
 An aquells la crisi no més els toca la butxaca; an aquests la butxaca i el ventrell.

De resultes del succés misteriós de can Rabia, el lligaire Muntañola ha sigut processat per in-

ducció a homicidio por imprudencia temeraria.

No's pot queixar; això de l'imprudencia temeraria és un atenuant digne de agrair-se.

De moment el jutge li fa esquitxar tretze mil pessetes.

Pobre home!
 De on volen que les tregui, un regidor, president de Consums, tretze mil pessetes?

Uix!
 Dilluns passat *El Dia Gráfico* venia plè de fotografies dels aplecs carlistes.

No'n tenien prou d'ésser germanòfils descarats, que ara fins se'ns mostren partidaris de don Jaume.

Això ja passa de ensenyar l'orella. Això ja és ensenyar les vergonyes.

Un dels que estan encarregats de formar la candidatura del partit radical, és l'aixerit Lluís Callén, ex regidor, d'aquells que resultaren de *parroquià*.

No me'n fiaria.